

Chương 5: Thanh ngư trăn

Đây là một thị thành nhỏ, tuy nói là một tòa tiểu thành, nhưng thực ra nó chỉ to hơn thị trấn bình thường một ít thôi, mà tên của nó cũng được gọi là Thanh Ngư trăn, chỉ những kẻ sơn dã phụ cận ít kiến thức mới gọi Thanh Ngư trăn thành Thanh Ngư thanh mà thôi. Cách gọi này cũng đã thành thói quen mấy chục năm ở đây mất rồi.

Thanh ngư trăn đích xác không lớn lắm, con đường chủ đạo Thanh ngư chạy dọc trấn theo hướng Đông-Tây. Mà khách sạn ở đây thì cũng chỉ có đúng một cái Thanh ngư khách sạn. Khách sạn nằm tít cuối trấn về phía tây. Khách vắng lai qua đây, nếu không muốn phải nằm ngoài đường thì không còn cách nào khác là phải làm khách tại khách sạn này.

Vào lúc này, nếu chú ý ra ngoài, từ phía Tây thị trấn có một đoàn xe ngựa đang tiến vào Thanh ngư trấn. Rất nhanh đoàn xe đi tới trước cửa Thanh ngư khách sạn, đoàn xe cũng không dừng lại mà tiếp tục đi sau vào trong trấn, đến khi đi tới trước cửa Xuân Hương tửu lâu thì mới dừng lại.

Xuân Hương tửu lâu cũng không tính là lớn, thậm chí nó còn có dáng vẻ hơi cũ cũ, tuy vậy người ta vẫn cảm nhận được từ nó nét gì đó cổ kính. Cũng bởi vì bây giờ đang là chính ngọ, khách nhân dùng bữa tại tửu lâu vẫn còn khá đông đúc, cho nên bên trong tửu lâu hầu như không còn chỗ trống nữa.

Từ trên xe xuống là một lão béo mặt tròn có bộ râu quai nón dắt theo một đứa trẻ đen đúa tầm mười tuổi. Người đàn ông này khệnh khạng dẫn tiểu hài tử trực tiếp bước vào tửu lâu. Khách hàng trong tửu lâu cũng có người nhận ra lão béo,

biết rằng lão là chương quỹ "Hàn béo mập" của tử lâu, còn tiểu hài tử kia thì không một ai nhận biết ra.

"Lão Hàn, tên hắc tiểu tử này mà lớn lên thì trông giống lão lắm đây, không phải là lão lên sau lưng vợ ra ngoài trăng gió đấy chứ?" Đột nhiên có người trêu ghẹo nói.

Một lời vừa nói ra, chúng nhân bên cạnh lập tức cười to một trận.

"Phi (Ta nhỏ)! Hắc là cháu ruột của ta, đương nhiên là phải có vài phần giống ta rồi." Lão béo chẳng những không tức giận, mà còn có vài phần đắc ý.

Hai người này chính là nhân vật chính Hàn Lập của chúng ta và tam thúc của hắn, được mọi người trong trấn gọi là "lão Hàn béo" vừa đi liên tục ba ngày đường mới tới được Thanh ngư trấn.

Lão Hàn mập sau khi nói chuyện phiếm dăm ba câu với đám khách nhân liền dẫn Hàn Lập đi vào phía sau tử lâu, tới một tòa tiểu viện vắng vẻ.

"Tiểu Lập, cháu ở trong phòng này nghỉ ngơi chút đi nhé, đợi đến khi quản sự nội môn tới, ta sẽ gọi cháu tới. Ta bây giờ phải đi tiếp đãi mấy vị khách kia một chút" Lão Hàn mập chỉ vào một căn phòng trong nội viện, nói một cách hòa ái với hắn.

Nói xong, liền quay người đi ra ngoài.

Vừa ra tới cửa, lão cảm thấy có chút gì đó không được yên tâm, liền dặn dò thêm vài câu.

"Đừng nghịch ngợm đấy, trong trấn có rất nhiều người, tốt nhất là đừng ra khỏi tiểu viện."

"Vâng!"

Nhìn thấy Hàn Lập ngoan ngoãn đáp ứng, lão mới yên tâm đi ra.

Hàn Lập nhìn tam thúc đi ra khỏi ngoài, cảm thấy mệt mỏi, liền nằm lăn ra giường đánh luôn một giấc, cư nhiên không có lấy một điểm sợ hãi thường thấy của một đứa trẻ phải xa nhà.

Cho đến tận buổi tối thì có một người phục vụ mang cơm đến, tuy không phải là thịt ngon cá béo gì cả, nhưng cũng tính là vừa miệng. Sau khi ăn xong thì người phục vụ lại đến bưng chén bát ra ngoài. Lúc này tam thúc của hắn mới định đương đi đến.

"Thế nào? Thức ăn có vừa miệng hay không? Cháu có nhớ nhà không?"

"Dạ, có chút chút ạ" Hàn Lập ngoan ngoãn trả lời.

Lão Hàn nghe Hàn Lập trả lời xong cảm thấy rất vừa lòng, sau đó liền cùng hắn nói chút chuyện phiếm, rồi hãnh diện kể lại những kinh nghiệm của lão đã trải

qua cho Hàn Lập nghe. Dần dần, Hàn Lập không còn cảm thấy gò bó, hấn bắt đầu cùng tam thúc cười nói với nhau đủ chuyện.

Cứ như vậy, hai ngày tiếp theo từ từ trôi qua.

Đến ngày thứ ba, ngay lúc Hàn Lập vừa ăn cơm chiều xong, đang đợi tam thúc đến nói chuyện về giang hồ cổ sự thì lại có một cỗ xe ngựa dừng lại trước cửa tửu lâu.

Chiếc xe ngựa này toàn thân đen tuyền, loại xe như thế này không phải là thường thấy, đặc biệt, gây chú ý nhất chính là trước xe có gắn một lá cờ nhỏ màu đen. Trên lá cờ có thêu chữ "Huyền" màu trắng, viền hồng. Nó mang lại cho người ta một cảm giác thần bí khó nói.

Nhìn thấy lá cờ nhỏ này, phàm là các tay giang hồ trong phương viên trăm dặm thì đều biết, tại địa phương này có nhân vật trọng yếu của môn phái đứng nhất nhì trong vùng "Thất huyền môn" giá lâm.

"Thất huyền môn" còn được gọi là "Thất tuyệt môn", môn phái này được "thất tuyệt thượng nhân" danh tiếng lẫy lừng sáng lập ra cách đây hơn hai trăm năm. Môn phái này đã từng đứng đầu Kinh Châu hơn mười năm, thậm chí còn lan tới Sở Châu bên cạnh, thanh danh trong nước cũng lên cao chói vót. Tuy nhiên, từ khi "Thất tuyệt chân nhân" bệnh chết, thế lực "thất huyền môn" tựa như rớt xuống ngàn trượng, bị mấy môn phái khác liên thủ đẩy ra khỏi thủ phủ Kinh Châu thành. Hơn trăm năm trước, tông môn đã bị bức bách di chuyển đến địa điểm vắng vẻ tiêu điều nhất của Kinh Châu – Thái Hà sơn, từ đó về sau "thất huyền môn" đã bám rễ tại chỗ này, rớt xuống tam lưu tiểu thế lực ở địa phương.

Có một câu nói rất đúng, lạc đà gầy thì vẫn còn hơn con ngựa to béo, Thất huyền môn dù sao thì cũng đã từng là một đại môn phái, tiềm lực bên trong thì không thể xem nhỏ được. Ngay lập tức đã không chế hơn chục tiểu trấn xung quanh Thanh ngưu trấn, có hơn ba bốn ngàn đệ tử, là một trong những bá chủ ở đây.

Tại đây, bang phái duy nhất có khả năng đối kháng lại Thất huyền môn là Dã lang bang.

Dã lang bang tiền thân vốn là đám mã tặc chuyên đốt phá, cướp bóc trong địa phận Kinh châu, sau này do bị quan binh đuổi giết, một bộ phận theo hàng quan phủ, bộ phận còn lại hình thành lên Dã lang bang ngày nay. Nhưng, sự hung hăng tàn ác của mã tặc đã thấm vào máu, bọn chúng liều lĩnh cướp phá, giết người không gì là không dám. Cho nên, khi Thất huyền môn và Dã lang bang có xung đột thì Thất huyền môn cũng chỉ nằm ở thế hạ phong mà thôi.

Dã lang bang không chế hương trấn nhiều hơn hẳn, nhưng những trấn này lại không thể kinh doanh, cho nên khi luận về phú túc thì còn xa mới theo kịp những thành trấn thuộc về Thất huyền môn. Dã lang bang thập phần thèm muốn địa bàn màu mỡ của Thất huyền môn, cho nên thương xuyên khơi mào cuộc chiến giữa hai bên. Việc này đã làm cho Thất huyền môn môn chủ hiện hành đau đầu không ít, và nó cũng chính là nguyên nhân khiến cho gần mười năm nay, Thất huyền môn liên tục chiêu thu nội đệ tử.

Từ trên xe ngựa nhảy xuống một hán tử cao gầy tầm bốn mươi tuổi, động tác của hán tử này rất nhanh nhẹn, thể hiện bản lĩnh không hề yếu kém, tựa hồ đối

với chỗ này rất quen thuộc. Trực tiếp đi thẳng vào căn phòng bên trong.

Hàn Lập tam thúc vừa nhìn thấy người mới đến, lập tức cung kính làm lễ.

"Vương hộ pháp, lão nhân gia ngài thế nào lại tự thân dẫn người tới vậy?"

"Hừ!" Vương hộ pháp hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt rất ngạo mạn.

"Trong khoảng thời gian không yên ổn này, cần phải gia tăng phòng vệ, trưởng lão lệnh cho ta tự thân thống lĩnh nhân lực, bớt nói linh tinh đi, tiểu hài tử này có phải là người mà ngươi tiền cử?"

"Đúng vậy, đúng vậy, hần vốn là cháu ruột của ta, mong rằng trên đường đi Vương hộ pháp chiếu cố tới hần một chút."

Lão Hàn mập thấy thần sắc hán tử có vẻ bất mãn, liền nhanh nhẹn lấy từ trong người ra một cái túi nặng nặng, kín đáo đặt vào tay.

Vương hộ pháp nâng nâng cái túi, thần sắc có chút hòa hoãn xuống.

"Lão Hàn mập, ngươi biết cách làm người đấy! Ta nhất định sẽ chiếu cố cháu ngươi trên đường rồi. Thời gian không còn sớm nữa, khẩn trương lên đường thôi."

Chương 6: Thất huyền môn

Không khí trong xe không được trong lành cho lắm, điều này cũng phải thôi, hơn ba chục tiểu hài tử chen chúc trong một chiếc xe. Tuy nói là tiểu hài tử nhỏ hơn nhiều so với người trưởng thành, nhưng với số lượng thế này, cũng đủ để làm bầu không khí trong xe trở nên khó thở.

Hàn Lập tinh ranh đã chui ngay vào một góc nằm sâu trong xe, len lén đánh giá mấy tiểu hài đồng còn lại trong xe.

Tới tham gia kỳ khảo thí nhập môn lần này, từ cách ăn mặc, ăn nói dễ dàng nhận thấy có ba dạng người.

Loại người thứ nhất ngồi ở giữa xe, đang bị đám trẻ con vây quanh ủng hộ. Thiếu niên mặc cẩm y chính là thuộc dạng người thứ nhất này.

Thiếu niên này tên gọi là Vũ Nham, năm nay mới mười ba tuổi, là đứa trẻ lớn tuổi nhất ở trong xe lúc này. Vốn tuổi của hắn đã vượt quá qui định, nhưng hắn có một vị biểu tỷ được gả cho một nhân vật có đại quyền trong Thất huyền môn, nên cho dù vượt quá tuổi qui định thì cũng không phải là vấn đề gì to tát. Gia đình Vũ Nham mở một võ quán, gia trung có chút giàu có, tuổi tuy còn nhỏ nhưng cũng đã có tập võ qua. Công phu tuy không lấy làm cao minh cho lắm, nhưng để đối phó lại với những đứa bé một điểm khí lực cũng không có như Hàn Lập thì có lẽ là dư sức.

Rất hiển nhiên, loại người như Vũ Nham có tiền, có thế, tự nhiên sẽ trở thành "đại ca" của đại bộ phận đám tiểu hài tử trong xe.

Một loại người khác nữa là những hài đồng ủng hộ Vũ Nham. Những hài đồng này xuất thân từ đủ loại gia cảnh như có người trong nhà có cửa hàng, có người thì phải đi làm công... nói chung những hài tử này đều có điểm chung: đều lớn lên trong thành trấn, có cơ hội ít nhiều quan sát cách xử sự những người có học vấn, trực lợi nhi hành (có lợi thì làm) đã thành bản sự rồi. Do đó mà những đứa trẻ này dốc sức ủng hộ Vũ Nham, cứ một điều "Vũ thiếu gia" hai điều "Vũ thiếu gia" mà gọi. Vũ Nham trước sự tôn vinh của bọn trẻ như vậy cũng coi như bình thường, hẳn còn có cảm giác hưởng thụ sự tôn vinh đó.

Còn loại người cuối cùng, tất nhiên là dạng người giống như Hàn Lập. Loại người này đến từ vùng đất hoang vu hẻo lánh, gia cảnh hầu như đều bần hàn, có gì ăn đó. Loại người như vậy trong xe rất là ít, chỉ có tầm năm sáu đứa trẻ mà thôi. Thần thái của bọn chúng đa phần là e dè, không dám nói năng với ai cái gì, chỉ ngồi mà nhìn người khác nói cười mà thôi. Những tiểu hài tử này cùng với những đứa trẻ đang huyền não còn lại tạo thành một khung cảnh đối lập.

Xe ngựa xuất phát từ Thanh ngưu trấn theo hướng Tây mà thẳng tiến, trên lộ trình còn đi qua thêm vài địa phương nữa, cũng tiếp thêm vài tiểu hài đồng nữa. Cuối cùng đến chiều ngày thứ năm thì cũng đi tới được Thái Hà sơn – tổng môn của Thất huyền môn.

Hầu hết tiểu hài tử khi xuống xe đều bị cảnh quan tươi đẹp của Thái Hà sơn làm cho mê mẩn. Chỉ đến khi Vương hộ pháp lên tiếng thúc giục, mọi người mới thanh tỉnh trở lại rồi tiếp tục đi tới.

Thái Hà sơn nguyên danh gọi là Lạc Phượng sơn, tương truyền rằng nơi đây từng có một con phượng hoàng ngũ sắc rớt xuống đây rồi hóa thành ngọn núi này. Sau này, người ta phát hiện cảnh sắc ngọn núi này vào lúc mặt trời xuống thì trông đẹp vô cùng, như là có đám mây hồng bao phủ trên đỉnh núi, do vậy mà ngọn núi bị người ta đổi tên thành Thái Hà sơn. Đương nhiên, ngọn núi này từ sau khi bị Thất huyền môn chiếm cứ, người ngoài đã không còn cơ hội thưởng ngoạn cảnh đẹp ở đây.

Thái Hà sơn là một trong những ngọn núi lớn của Kinh châu, ngoài trừ tòa Bách mãng sơn, thì ngọn núi này chiếm diện tích lớn nhất, phương viên mười dặm quanh ngọn núi này đều là núi non chập trùng. Tính ra trên núi này có hơn mười sơn phong (đỉnh núi) to nhỏ. Hầu hết chúng đều chiếm vị trí vô cùng hiểm yếu, do đó đều bị người của các phân đường Thất huyền môn chiếm cứ. Đỉnh núi chính của Thái Hà sơn là "Lạc Nhật phong" càng hiểm ác vô cùng, chẳng những nó là đỉnh cao nhất, mà ở đó cũng chỉ có duy nhất một con đường độc đạo dẫn lên núi, do vậy mà Thất huyền môn đem tổng đàn đặt lên đỉnh núi này. Còn đường này không những hiểm trở, mà dọc theo con đường Thất huyền môn còn thiết lập mười ba trạm gác cả minh cả ám, có thể nói là vạn vô nhất thất (ngàn vạn cái cũng không để lọt mất cái nào), không có gì để phải lo lắng.

Hàn Lập đang nhìn ngó bốn xung quanh, bỗng nhiên thấy phía trước mọi người đều dừng lại, tiếp đó một âm thanh hào sảng truyền đến.

"Vương lão đệ, có chuyện gì mà đến bây giờ mới đến nơi? So với dự định thì trễ mất hai ngày thời gian rồi."

"Nhạc đường chủ, trên đường đi có chút chậm trễ, phiền ngài để tâm

rồi." Vương hộ pháp đứng đầu đám người, cung kính hướng tới một vị lão giả mặt mũi hồng hào thi lễ. Bộ mặt ngang tàng khi đi đường của hắn đã được thay bằng một bộ mặt trông rất siểm nịnh.

"Đây là nhóm đệ tử thứ mấy được đưa đến vậy?"

"Là nhóm thứ mười bảy."

"Ân!" vị Nhạc đường chủ này khinh khỉnh nhìn xuống đám tiểu hài tử Hàn Lập.

"Đưa đến Thanh khách viện, để bọn chúng nghỉ ngơi một đêm cho tốt, sáng mai bắt đầu chọn lựa đệ tử rồi. Một khi bị loại, phải sớm đưa bọn chúng xuống núi, đừng để phạm vào qui định của bản môn.

"Tuân mệnh, Nhạc đường chủ!"

Được đi trên con đường đá dẫn lên núi, đám tiểu hài tử đều hưng phấn mãi không thôi, nhưng cũng chưa có ai dám lớn tiếng nói chuyện. Tuy bọn chúng đều chưa trưởng thành, nhưng cũng nhận biết được nơi này sẽ quyết định vận mệnh tương lai của mình.

Vương hộ pháp vừa đi trước dẫn đường, vừa tươi cười chào hỏi những người gặp trên đường. Có thể nhìn ra hắn tại môn nội quen biết khá nhiều người, cho nên con đường sau này của hắn cũng khá lạc quan.

Dọc đường chỉ thấy mọi người ở đây đều mặc áo bó ngắn màu xanh, trên thân hoặc đeo đao, hoặc dắt kiếm, cũng thỉnh thoảng có người đi tay không nhưng ở

thất lung phồng phồng lên, khó mà đoán biết được ở đó là cái gì. Từ cử chỉ hành vi, có thể nhìn ra người đó thân thủ mạnh mẽ, chắc hẳn phải mang trong mình một thân công phu không sai.

Hàn Lập được người ta dẫn đến một đỉnh núi thấp nhỏ, trên đỉnh núi có sẵn một căn thổ phòng. Hàn Lập được cho ngủ qua đêm ở đây để đến ngày mai chờ người dẫn đi. Trong giấc mộng, Hàn Lập mơ thấy mình mặc cảm y, tay cầm kim kiếm, thân hoài tuyệt kỹ võ công, đánh cho con lão thợ rèn trong làng mà ngày trước hắn không đánh nổi một trận no nê, hết cả uy phong, đến tận ngày thứ hai vẫn chưa đứng lên nổi.

Khi trời vừa sáng, Vương hộ pháp cũng không để mọi người được ăn bữa sáng, trực tiếp đem chúng nhân dẫn xuống núi, tới trước một khu rừng trúc rậm rạp. Tại đây, ngoài vị đường chủ họ Nhạc đã gặp ngày hôm qua còn có mấy người thanh niên lạ khác đã đứng chờ sẵn.